HOTĂRÂREA CURȚII (Marea Cameră)

12 iunie 2012 *

„Securitatea socială a lucrătorilor migranți — Regulamentul (CEE) nr. 1408/71 — Articolul 14 alineatul (1) litera (a) și articolul 14a alineatul (1) litera (a) — Articolul 45 TFUE și articolul 48 TFUE — Muncă temporară într-un alt stat membru decât cel pe teritoriul căruia se desfășoară în mod obișnuit activitatea — Prestații familiale — Legislație aplicabilă — Posibilitate de acordare a unor prestații pentru copii de către statul membru în care se prestează munca temporară, dar care nu este statul competent — Aplicarea unei norme de drept național privind prevenirea cumulului care exclude această prestație în cazul încasării unei prestații comparabile într-un alt stat”

În cauzele conexate C-611/10 și C-612/10,

având ca obiect cereri de pronunțare a unor hotărâri preliminare formulate în temeiul articolului 267 TFUE de Bundesfinanzhof (Germania), prin deciziile din 21 octombrie 2010, primite de Curte la 23 decembrie 2010, în procedurile

Waldemar Hudzinski

împotriva

Agentur für Arbeit Wesel – Familienkasse (C-611/10),

și

Jaroslaw Wawrzyniak

împotriva

Agentur für Arbeit Mönchengladbach – Familienkasse (C-612/10),

CURTEA (Marea Cameră),

compusă din domnul V. Skouris, președinte, domnii A. Tizzano, J. N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts, J.-C. Bonichot, J. Malenovský, M. Safjan și doamna A. Prechal (raportor), președinți de cameră, domnii G. Arestis, A. Borg Barthet, M. Ilešič, J.-J. Kasel și D. Šváby, judecători,

avocat general: domnul J. Mazák,

grefier: domnul K. Malacek, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 6 decembrie 2011,

* Limba de procedură: germana.

luând în considerare observațiile prezentate:

— pentru domnii Hudzinski și Wawrzyniak, de N. Lamprecht, Rechtsanwalt;

— pentru guvernul german, de T. Henze și de K. Petersen, în calitate de agenți;

— pentru guvernul ungar, de M. Fehér, precum și de K. Szíjjártó și de K. Veres, în calitate de agenți;

— pentru Comisia Europeană, de V. Kreuschitz și de S. Grünheid, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 16 februarie 2012,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererile de pronunțare a unei hotărâri preliminare privesc interpretarea articolului 14 alineatul (1) litera (a) și a articolului 14a alineatul (1) litera (a) din Regulamentul (CEE) nr. 1408/71 al Consiliului din 14 iunie 1971 privind aplicarea regimurilor de securitate socială în raport cu lucrătorii salariați, cu lucrătorii care desfășoară activități independente și cu membrii familiilor acestora care se deplasează în cadrul Comunității, în versiunea modificată și actualizată prin Regulamentul (CE) nr. 118/97 al Consiliului din 2 decembrie 1996 (JO 1997, L 28, p. 1, Ediție specială, 05/vol. 4, p. 35), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 647/2005 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 aprilie 2005 (JO L 117, p. 1, Ediție specială, 05/vol. 7, p. 211, denumit în continuare „Regulamentul nr. 1408/71”), precum și a normelor Tratatului FUE referitoare la libera circulație a lucrătorilor și la principiul interzicerii discriminării.

2 Aceste cereri au fost formulate în cadrul unor litigii între domnul Hudzinski, pe de o parte, și Agentur für Arbeit Wesel – Familienkasse (Agenția de Muncă din Wesel – Casa de alocații familiale), pe de altă parte, respectiv între domnul Wawrzyniak, pe de o parte, și Agentur für Arbeit Mönchengladbach – Familienkasse (Agenția de Muncă din Mönchengladbach – Casa de alocații familiale), pe de altă parte, cu privire la refuzul acordării unor prestații pentru copii în Germania.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

3 Primul și al cincilea considerent ale Regulamentului nr. 1408/71 au următorul cuprins:

„întrucât dispozițiile de coordonare a legislațiilor naționale de securitate socială se înscriu în cadrul liberei circulații a lucrătorilor care sunt cetățeni ai statelor membre și trebuie să contribuie la îmbunătățirea nivelului lor de viață și a condițiilor de angajare a acestora;

[...]

întrucât este necesar, în cadrul acestei coordonări, să se garanteze, în interiorul Comunității, egalitatea de tratament, în conformitate cu diferitele legislații naționale, pentru lucrătorii care locuiesc în statele membre, persoanele aflate în întreținerea lor, precum și urmașii acestora”.

4 Al optulea, al nouălea și al zecelea considerent ale acestui regulament prevăd:

„întrucât este necesar ca lucrătorii salariați și cei care desfășoară activități independente care se deplasează în interiorul Comunității să fie cuprinși în regimul de securitate socială al unui singur stat membru, pentru a se evita suprapunerea legislațiilor naționale aplicabile și complicațiile care ar putea rezulta din această situație;

întrucât este necesar să se limiteze pe cât posibil numărul și importanța cazurilor în care, prin derogare de la regula generală, un lucrător se supune simultan la două legislații;

întrucât, pentru a garanta în fapt egalitatea de tratament a tuturor lucrătorilor ocupați pe teritoriul unui stat membru, este bine să se stabilească că legislația aplicabilă este, ca regulă generală, legislația statului membru pe teritoriul căruia persoana în cauză își desfășoară activitatea salariată sau independentă".

5 Articolul 13 din Regulamentul nr. 1408/71, intitulat „Reguli generale", prevede:

„(1) Sub rezerva articolelor 14c și 14f, persoanele cărora li se aplică prezentul regulament se află sub incidența legislației unui singur stat membru. Această legislație se stabilește în conformitate cu dispozițiile prezentului titlu.

(2) Sub rezerva articolelor 14-17:

(a) persoana care desfășoară o activitate salariată pe teritoriul unui stat membru se supune legislației statului respectiv chiar dacă își are domiciliul pe teritoriul altui stat membru sau dacă întreprinderea sau angajatorul la care persoana este încadrată își are sediul social sau adresa pe teritoriul altui stat membru;

[...]"

6 Articolul 14 din regulamentul menționat, intitulat „Reguli speciale aplicabile persoanelor, altele decât marinarii, care desfășoară o activitate salariată", prevede:

„Articolul 13 alineatul (2) litera (a) se aplică având în vedere următoarele excepții și împrejurări:

(1) (a) persoana care desfășoară o activitate salariată pe teritoriul unui stat membru în serviciul unei întreprinderi de care aparține în mod obișnuit și care este detașată de întreprinderea respectivă pe teritoriul altui stat membru pentru a presta o muncă acolo pentru întreprinderea respectivă continuă să se supună legislației primului stat membru, dacă durata preconizată a detașării nu depășește 12 luni și dacă nu este trimisă să înlocuiască o altă persoană a cărei detașare s-a încheiat;

[...]"

7 Potrivit articolului 14a din Regulamentul nr. 1408/71, intitulat „Reguli speciale aplicabile persoanelor, cu excepția marinarilor, care desfășoară activități independente", prevede:

„Articolul 13 alineatul (2) litera (b) se aplică având în vedere următoarele excepții și împrejurări:

(1) (a) persoana care desfășoară în mod obișnuit o activitate independentă pe teritoriul unui stat membru și care prestează o muncă pe teritoriul altui stat membru continuă să se supună legislației primului stat membru, cu condiția ca durata preconizată a activității respective să nu depășească 12 luni;

[...]"

8 În titlul III capitolul 7 din Regulamentul nr. 1408/71, articolul 73 din acesta, intitulat „Lucrătorii salariați sau lucrătorii care desfășoară activități independente ai căror membri de familie au reședința într-un stat membru, altul decât statul competent", prevede:

„Lucrătorul salariat sau lucrătorul care desfășoară o activitate independentă aflat sub incidența legislației unui stat membru are dreptul, în ceea ce privește membrii de familie care au reședința într-un alt stat membru, la prestațiile familiale prevăzute de legislația primului stat, ca și cum ar avea reședința în acel stat, sub rezerva dispozițiilor anexei VI."

9 În cadrul aceluiași capitol 7, articolul 76 din Regulamentul nr. 1408/71, intitulat „Reguli de prioritate în cazul cumulului drepturilor la prestații familiale în temeiul legislației statului competent și în temeiul legislației statului membru de reședință al membrilor de familie”, prevede:

„(1) În cazul în care, pe durata aceleiași perioade, pentru același membru de familie și în temeiul desfășurării unei activități profesionale, prestațiile familiale sunt prevăzute de legislația statului membru pe al cărui teritoriu membrii de familie au reședința, dreptul la prestații familiale datorate în conformitate cu legislația unui alt stat membru, dacă este cazul în temeiul articolului 73 sau 74, se suspendă până la cuantumul prevăzut de legislația primului stat membru.

(2) Dacă o cerere pentru prestații nu este făcută în statele membre pe al căror teritoriu au domiciliul membrii de familie, instituția competentă a celuilalt stat membru poate aplica dispozițiile alineatului (1), ca și cum prestațiile ar fi acordate în primul stat membru.”

10 Articolul 10 din Regulamentul (CEE) nr. 574/72 al Consiliului din 21 martie 1972 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului nr. 1408/71, în versiunea modificată și actualizată prin Regulamentul nr. 118/97, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 647/2005 (denumit în continuare „Regulamentul nr. 574/72”), intitulat „Reguli aplicabile în cazul cumulului de drepturi la prestații sau alocații familiale ale lucrătorilor salariați sau lucrătorilor care desfășoară activități independente”, prevede:

„(1)

(a) Dreptul la prestații sau alocații familiale datorate în temeiul legislației unui stat membru, conform căreia dobândirea dreptului la aceste prestații sau alocații nu este subordonată unor condiții de asigurare, activitate salariată sau independentă, se suspendă atunci când, în cursul aceleiași perioade și pentru același membru de familie, sunt datorate prestații numai în temeiul legislației naționale a altui stat membru sau prin aplicarea articolului 73, 74, 77 sau 78 din regulament, până la concurența sumei prestațiilor respective.

(b) Cu toate acestea, dacă se exercită o activitate profesională sau comercială pe teritoriul primului stat membru:

(i) în cazul prestațiilor datorate fie numai în temeiul legislației naționale a altui stat membru, fie în temeiul articolului 73 sau 74 din regulament persoanei îndreptățite să primească prestațiile familiale sau persoanei căreia urmează să-i fie acordate acestea, dreptul la prestațiile familiale datorate fie numai în temeiul legislației naționale a acelui alt stat membru, fie în temeiul articolelor menționate anterior se suspendă până la concurența sumei prestațiilor familiale prevăzute de legislația statului membru pe al cărui teritoriu are reședința membrul de familie. Prestațiile plătite de statul membru pe al cărui teritoriu are reședința membrul de familie sunt suportate de statul membru respectiv;

[...]”

Dreptul german

11 Articolul 62 alineatul (1) din Legea privind impozitul pe venit (Einkommensteuergesetz, denumită în continuare „EStG”), intitulat „Beneficiarii”, prevede:

„Are dreptul, pentru copiii săi, în sensul articolului 63, la alocații familiale în conformitate cu prezenta lege orice persoană:

1. care are domiciliul sau reședința obișnuită pe teritoriul național sau

2. care, fără a avea domiciliul sau reședința obișnuită pe teritoriul național,

   a) este supusă integral impozitului pe venit potrivit articolului 1 alineatul (2) sau

   b) este considerată a fi supusă integral impozitului pe venit potrivit articolului 1 alineatul (3).”

12 Potrivit articolului 65 din EStG, intitulat „Alte prestații pentru copii”:

„(1) Alocațiile familiale pentru copii nu sunt plătite pentru un copil care beneficiază de una dintre prestațiile următoare sau care ar beneficia de una dintre aceste prestații dacă s-ar formula o cerere în acest sens:

1. alocații pentru copii prevăzute de legislația în domeniul accidentelor sau ajutoare financiare acordate în temeiul legislației privind sistemul de pensii;

2. prestații pentru copii acordate în străinătate și care sunt comparabile cu alocațiile pentru copii sau cu una dintre prestațiile menționate la punctul 1;

[...]

(2) Dacă, în situațiile prevăzute la alineatul (1) prima teză punctul 1, cuantumul brut al celeilalte prestații este mai mic decât cel al alocațiilor pentru copii prevăzute la articolul 66 [din EStG], diferența se plătește, cu condiția ca aceasta să fie de cel puțin cinci euro.”

13 Articolul 66 din EStG prevede reguli referitoare la nivelul alocațiilor pentru copii și la modalitățile de plată a acestora.

Acțiunile principale și întrebările preliminare

14 Domnul Hudzinski, cetățean polonez, are reședința și își desfășoară activitatea în Polonia ca agricultor independent. El este asigurat în cadrul regimului de securitate socială al acestui stat membru.

15 Între 20 august 2007 și 7 decembrie 2007, domnul Hudzinski a fost angajat ca lucrător sezonier la o întreprindere horticolă din Germania. Pentru anul 2007, la cererea sa, el a fost supus integral impozitului pe venit în Germania.

16 Pentru perioada în care a lucrat în Germania, domnul Hudzinski a solicitat, pentru cei doi copii ai săi care au de asemenea reședința în Polonia, plata prestațiilor pentru copii în temeiul articolului 62 și următoarele din EStG, în cuantum de 154 de euro pe lună pentru un copil.

17 Agentur für Arbeit Wesel – Familienkasse a respins această solicitare, precum și contestația formulată împotriva deciziei de respingere. Întrucât acțiunea introdusă împotriva deciziei de respingere a contestației sale a fost de asemenea respinsă, domnul Hudzinski a formulat recurs la instanța de trimitere împotriva hotărârii pronunțate în primă instanță.

18 Domnul Wawrzyniak, cetățean polonez, locuiește împreună cu soția sa și cu fiica lor în Polonia, unde este afiliat sistemului de securitate socială.

19 Din luna februarie 2006 până în luna decembrie 2006, domnul Wawrzyniak a fost lucrător detașat în Germania. Pentru anul 2006, acesta a fost supus integral, împreună cu soția sa, la plata impozitului pe venit în Germania.

20 Pentru perioada în care a lucrat în Germania, domnul Wawrzyniak a solicitat plata pentru fiica sa a prestațiilor pentru copii în temeiul articolului 62 și următoarele din EStG, în cuantum de 154 de euro pe lună. Inclusiv în acea perioadă, soția domnului Wawrzyniak era afiliată numai în Polonia la sistemul de asigurări de sănătate. În această țară, ea a primit pentru fiica sa, inclusiv în perioada menționată, o prestație în cuantum lunar de aproximativ 48 PLN, respectiv aproximativ 12 euro.

21 Agentur für Arbeit Mönchengladbach – Familienkasse a respins cererea domnului Wawrzyniak, precum și contestația formulată împotriva deciziei de respingere. Întrucât acțiunea introdusă împotriva deciziei de respingere a contestației sale a fost de asemenea respinsă, acesta a formulat recurs la instanța de trimitere împotriva hotărârii pronunțate în primă instanță.

22 În acțiunile lor în fața Bundesfinanzhof, domnii Hudzinski și Wawrzyniak susțin că din Hotărârea din 20 mai 2008, Bosmann (C-352/06, Rep., p. I-3827), rezultă că articolul 62 și următoarele din EStG rămân aplicabile chiar dacă, potrivit Regulamentului nr. 1408/71, Republica Federală Germania nu este statul membru competent conform articolului 14a alineatul (1) litera (a) din acest regulament în cazul domnului Hudzinski și, respectiv, conform articolului 14 alineatul (1) litera (a) din regulamentul menționat, în cazul domnului Wawrzyniak.

23 În plus, domnul Wawrzyniak susține că dreptul său la o prestație pentru copii în Germania nu este exclus nici de dispozițiile articolului 65 alineatul (1) prima teză punctul 2 coroborate cu cele ale articolului 65 alineatul (2) din EStG, din moment ce aceste dispoziții sunt contrare dreptului Uniunii și, în orice caz, nu se aplică în domeniul acoperit de Regulamentul nr. 1408/71.

24 În această privință, instanța de trimitere consideră, mai întâi, că preceptul Hotărârii Bosmann, citată anterior, trebuie înțeles în sensul că un stat membru, chiar dacă nu este competent conform articolului 13 și următoarele din Regulamentul nr. 1408/71, are totuși posibilitatea de a acorda prestații familiale unui lucrător migrant în temeiul dreptului său național.

25 Cu toate acestea, potrivit aceleiași instanțe, din hotărârea menționată rezultă că o astfel de posibilitate nu ar trebui admisă decât în anumite situații.

26 În primul rând, un stat membru necompetent conform articolului 13 și următoarele din Regulamentul nr. 1408/71 nu ar avea această posibilitate decât dacă, precum în cauza care a determinat pronunțarea Hotărârii Bosmann, citată anterior, o prestație familială trebuie să fie acordată de acest stat pentru a se evita ca un lucrător să suporte un dezavantaj pe plan juridic ca urmare a faptului că și-a exercitat dreptul la libera circulație.

27 Or, acțiunile principale nu ar privi o astfel de situație, întrucât domnii Hudzinski și Wawrzyniak nu au suportat niciun dezavantaj pe plan juridic în urma muncii lor temporare în Germania.

28 Astfel, potrivit articolului 14 alineatul (1) litera (a) și articolului 14a alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 1408/71, legislația în domeniul securității sociale care le este aplicabilă ar fi rămas neschimbată, astfel încât, în ceea ce privește perioada de muncă temporară în Germania, aceștia au continuat să se supună legislației poloneze.

29 Prin urmare, ei nu ar fi putut pierde beneficiul prestațiilor pentru copii mai avantajoase prevăzute de dreptul german, din moment ce nu au avut niciodată dreptul la aceste prestații.

30 În al doilea rând, instanța de trimitere apreciază că situațiile în cauză în acțiunile principale diferă dintr-o altă perspectivă importantă de cea în discuție în cauza care a determinat pronunțarea Hotărârii Bosmann, citată anterior. Astfel, contrar situației din această ultimă cauză, în prezentele acțiuni principale, Republica Federală Germania nu este statul membru de reședință al copiilor. Prin urmare, se pune problema dacă acest element constituie o altă condiție care limitează posibilitatea statului membru necompetent de a acorda prestații familiale unui lucrător migrant.

31 În al treilea rând, instanța de trimitere consideră că se pune de asemenea problema dacă posibilitatea menționată nu ar trebui să fie limitată la situațiile în care nu există un drept la prestații familiale comparabile în temeiul legislației statului membru competent, precum situația în discuție în cauza care a determinat pronunțarea Hotărârii Bosmann, citată anterior, dar în contradicție cu situațiile din prezentele acțiuni principale, în care lucrătorii beneficiază de astfel de prestații în statul membru competent.

32 În continuare, chiar presupunând că, contrar punctului de vedere al instanței de trimitere, statul membru necompetent dispune, în cazuri precum cele din acțiunile principale, de o posibilitate de a acorda prestații familiale chiar dacă acestea sunt profund diferite de situația în discuție în cauza care a determinat pronunțarea Hotărârii Bosmann, citată anterior, s-ar pune problema dacă dreptul Uniunii, în special dispozițiile tratatului în domeniul liberei circulații a lucrătorilor sau principiul interzicerii discriminării, se opune unei reguli precum cea care decurge din articolul 65 din EStG, potrivit căreia se acordă prestații pentru copii numai dacă persoana interesată nu are dreptul la prestații comparabile în statul membru competent.

33 În sfârșit, instanța de trimitere observă că în cazul în care, contrar aprecierii sale, la această din urmă întrebare s-ar răspunde de asemenea afirmativ, s-ar mai pune problema rezolvării cumulului drepturilor care rezultă de aici.

34 În aceste condiții, în cauza C-611/10, Bundesfinanzhof a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Articolul 14a alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 1408/71 trebuie interpretat în sensul că privează, în orice caz, statul membru necompetent conform acestui articol de posibilitatea de a acorda, în temeiul legislației sale naționale, prestații familiale unui lucrător salariat care își desfășoară activitatea numai temporar pe teritoriul său, în cazul în care nici lucrătorul însuși, nici copiii acestuia nu au domiciliul sau reședința în acest stat?”

35 În cauza C-612/10, Bundesfinanzhof a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Articolul 14 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 1408/71 trebuie interpretat în sensul că privează, în orice caz, statul membru necompetent conform acestei dispoziții, în care este detașat un lucrător și care nu este nici statul membru de reședință al copilului, de posibilitatea de a acorda prestații familiale lucrătorului detașat atunci când acesta nu suportă niciun dezavantaj pe plan juridic în urma detașării sale în acest stat membru?

2) În cazul unui răspuns negativ la prima întrebare:

Articolul 14 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 1408/71 trebuie interpretat în sensul că, în orice caz, statul membru necompetent în care este detașat lucrătorul este autorizat să acorde prestații familiale numai în cazul în care se stabilește că în celălalt stat membru nu există un drept la prestații familiale comparabile?

3) În situația unui răspuns negativ și la a doua întrebare:

În acest caz, dispozițiile de drept […] al Uniunii se opun unei norme de drept național precum cea care rezultă […] din articolul 65 din EStG, care exclude un drept la prestații familiale atunci când o prestație comparabilă trebuie plătită în străinătate sau ar trebui plătită în urma formulării unei cereri în acest sens?

4) În ipoteza unui răspuns afirmativ la a treia întrebare:

Cum trebuie rezolvat cumulul rezultat între dreptul existent în statul competent, care este totodată statul membru de reședință al copiilor, și dreptul existent în statul necompetent, care nu este nici statul membru de reședință al copiilor?”

36 Prin Ordonanța președintelui Curții din 14 februarie 2011, cauzele C-611/10 și C-612/10 au fost conexate pentru buna desfășurare a procedurii scrise și orale, precum și în vederea pronunțării hotărârii.

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la întrebarea unică din cauza C-611/10 şi cu privire la primele două întrebări din cauza C-612/10

37 Prin intermediul întrebării unice din cauza C-611/10 şi al primelor două întrebări din cauza C-612/10, care trebuie analizate împreună, instanţa de trimitere solicită, în esenţă, să se stabilească dacă articolul 14 alineatul (1) litera (a) şi articolul 14a alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 1408/71 trebuie interpretate în sensul că se opun ca un stat membru care nu este desemnat, conform acestor dispoziţii, ca stat competent să acorde prestaţii pentru copii în conformitate cu dreptul său naţional unui lucrător migrant care prestează o muncă temporară pe teritoriul său în împrejurări precum cele în cauză în acţiunile principale, inclusiv dacă se constată, în primul rând, că lucrătorul în cauză nu a suportat niciun dezavantaj pe plan juridic în urma exercitării dreptului său la libera circulaţie, din moment ce şi-a păstrat dreptul la prestaţii familiale de aceeaşi natură în statul membru competent şi, în al doilea rând, că nici acest lucrător, nici copilul pentru care se solicită prestaţia menţionată nu au reşedinţa obişnuită pe teritoriul statului membru în care a fost prestată munca temporară.

38 În această privinţă, trebuie să se constate că, astfel cum a arătat în mod întemeiat instanţa de trimitere, legislaţia aplicabilă situaţiei recurenţilor din acţiunile principale în ceea ce priveşte dreptul acestora la prestaţii familiale este stabilită de articolul 14 alineatul (1) litera (a) şi, respectiv, de articolul 14a alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 1408/71.

39 Astfel, este cert că, în temeiul articolului 14 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 1408/71, domnul Wawrzyniak, în perioada mai scurtă de 12 luni în care a fost detaşat în Germania, a continuat să se supună legislaţiei statului membru pe teritoriul căruia are sediul societatea pentru care acesta lucra în mod obişnuit, şi anume legislaţia poloneză.

40 În acelaşi mod, nu se contestă faptul că, în temeiul articolului 14a alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 1408/71, domnul Hudzinski, în ceea ce priveşte perioada care nu depăşeşte 12 luni în care a desfăşurat o activitate profesională în Germania, a continuat să fie supus legislaţiei statului membru pe teritoriul căruia desfăşoară în mod obişnuit o activitate independentă, şi anume legislaţia poloneză.

41 În acest context, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudenţe constante, scopul dispoziţiilor titlului II din Regulamentul nr. 1408/71, care stabilesc legislaţia aplicabilă lucrătorilor care se deplasează în cadrul Uniunii Europene, este, în principiu, ca persoanele interesate să fie cuprinse în regimul de securitate socială al unui singur stat membru, astfel încât să se evite situaţiile de suprapunere a legislaţiilor naţionale aplicabile şi complicaţiile care ar putea rezulta din acestea. Acest principiu este exprimat în special la articolul 13 alineatul (1) din acest regulament (a se vedea în special Hotărârea din 14 octombrie 2010, Schwemmer, C-16/09, Rep., p. I-9717, punctul 40 şi jurisprudenţa citată).

42 Pe de altă parte, întrucât articolul 48 TFUE prevede o coordonare între legislaţiile statelor membre, iar nu armonizarea lor, diferenţele de fond şi de procedură dintre regimurile de securitate socială din fiecare stat membru şi, prin urmare, diferenţele dintre drepturile persoanelor afiliate la acestea nu sunt afectate de această dispoziţie, fiecare stat membru păstrându-şi competenţa de a stabili prin legislaţia naţională, cu respectarea dreptului Uniunii, condiţiile în care se acordă prestaţiile unui regim de securitate socială (a se vedea în special Hotărârea din 30 iunie 2011, da Silva Martins, C-388/09, Rep., p. I-5737, punctul 71 şi jurisprudenţa citată).

43 În acest context, dreptul primar al Uniunii nu poate garanta unui asigurat că o deplasare într-un alt stat membru este neutră în materia securităţii sociale. Astfel, aplicarea, dacă este cazul, în temeiul prevederilor Regulamentului nr. 1408/71, a unei reglementări naţionale care este mai puţin favorabilă în planul prestaţiilor de securitate socială poate, în principiu, să fie conformă cerinţelor dreptului primar al Uniunii în materie de liberă circulaţie a persoanelor (a se vedea prin analogie Hotărârea da Silva Martins, citată anterior, punctul 72).

44 Din aceste principii rezultă că recurenții din acțiunile principale care s-au deplasat dintr-un stat membru în altul, în speță Republica Federală Germania, pentru a presta acolo o muncă nu au, în principiu, dreptul decât la prestațiile familiale prevăzute de legislația primului stat membru, singura legislație aplicabilă în temeiul Regulamentului nr. 1408/71, chiar dacă, astfel cum este cazul în speță, acestea sunt mai puțin favorabile decât prestațiile de aceeași natură prevăzute de legislația germană.

45 Prin urmare, deși autoritățile germane nu sunt obligate potrivit dreptului Uniunii să acorde prestația pentru copii în cauză în acțiunile principale, se pune totuși problema dacă acest drept se opune posibilității unei astfel de acordări, cu atât mai mult cu cât, după cum reiese din dosarul prezentat Curții, rezultă că, potrivit legislației germane, recurenții din acțiunile principale pot beneficia de această prestație în temeiul simplului fapt că au fost supuși integral impozitului pe venit sau au fost tratați ca atare, ceea ce revine instanței de trimitere să verifice.

46 În această privință, astfel cum a amintit Curtea la punctul 29 din Hotărârea Bosmann, citată anterior, dispozițiile Regulamentului nr. 1408/71 trebuie interpretate în lumina articolului 48 TFUE, care vizează facilitarea liberei circulații a lucrătorilor și presupune în special că lucrătorii migranți nu trebuie nici să piardă drepturi la prestații de securitate socială, nici să suporte o reducere a cuantumului acestora pentru că și-au exercitat dreptul la libera circulație conferit prin tratat.

47 De asemenea, la punctul 30 din aceeași hotărâre, Curtea a arătat că primul considerent al Regulamentului nr. 1408/71 prevede că dispozițiile de coordonare a legislațiilor naționale de securitate socială pe care acest regulament le cuprinde se înscriu în cadrul liberei circulații a lucrătorilor și trebuie să contribuie la îmbunătățirea nivelului lor de viață și a condițiilor de angajare a acestora.

48 În lumina acestor elemente a statuat Curtea la punctul 31 din Hotărârea Bosmann, citată anterior, că, în circumstanțe precum cele din cauza care a determinat pronunțarea acestei hotărâri, statul membru de reședință nu ar putea fi lipsit de posibilitatea de a acorda prestații familiale persoanelor care au reședința pe teritoriul său. Astfel, dacă, în temeiul articolului 13 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 1408/71, persoana care desfășoară o activitate salariată pe teritoriul unui stat membru se supune legislației statului respectiv, chiar dacă are domiciliul pe teritoriul altui stat membru, nu este mai puțin adevărat că acest regulament nu ar putea împiedica statul membru de reședință să acorde, în aplicarea legislației sale, prestații familiale acestei persoane.

49 La punctul 32 din aceeași hotărâre, Curtea a mai arătat că principiul aplicabilității exclusive a legislației stabilite în temeiul dispozițiilor titlului II din Regulamentul nr. 1408/71, amintit la punctul 41 din prezenta hotărâre, nu poate servi drept temei pentru a exclude posibilitatea ca un stat membru, care nu este statul competent și în care dreptul la o prestație familială nu este supus unor condiții de angajare sau de asigurare, să acorde o astfel de prestație unei persoane care locuiește pe teritoriul său, din moment ce această posibilitate decurge efectiv din legislația sa.

50 În prezentele cauze, instanța de trimitere solicită Curții să stabilească dacă posibilitatea astfel recunoscută, în împrejurări precum cele din cauza care a determinat pronunțarea Hotărârii Bosmann, citată anterior, unui stat membru care nu este statul competent conform dispozițiilor titlului II din Regulamentul nr. 1408/71 de a acorda o prestație familială unei persoane care are reședința pe teritoriul său trebuie să fie de asemenea admisă în situații precum cele în cauză în acțiunile principale, în pofida faptului că acestea diferă în mai multe privințe de situația în discuție în cauza care a determinat pronunțarea Hotărârii Bosmann, menționată anterior.

51 În primul rând, în ceea ce privește pertinența împrejurării că recurenții din acțiunile principale nici nu au pierdut drepturi la prestații de securitate socială, nici nu au suportat o reducere a cuantumului acestora ca urmare a faptului că și-au exercitat dreptul la libera circulație, din moment ce și-au păstrat dreptul la prestații familiale în statul membru competent, această împrejurare nu poate exclude prin ea însăși posibilitatea ca un stat membru necompetent să acorde astfel de prestații.

52 Astfel, deși la punctul 29 din Hotărârea Bosmann, citată anterior, Curtea a precizat că lucrătorii migranți nu trebuie nici să piardă drepturi la prestații de securitate socială, nici să suporte o reducere a cuantumului acestora pentru că și-au exercitat dreptul la libera circulație conferit prin tratat, această precizare este formulată în mod expres cu titlu de exemplu de posibile implicații ale articolului 48 TFUE și de finalitate a acestei dispoziții pentru interpretarea Regulamentului nr. 1408/71.

53 În plus, această precizare, care trebuie înțeleasă în lumina specificității acțiunii principale care a determinat pronunțarea hotărârii în cauză, are o importanță secundară în raport cu principiul, amintit, în primul rând, la punctul menționat din aceeași hotărâre și care se regăsește într-o jurisprudență constantă, potrivit căruia prevederile Regulamentului nr. 1408/71 trebuie interpretate în lumina obiectivului articolului 48 TFUE, care este acela de a contribui la stabilirea unei libertăți de circulație a lucrătorilor migranți cât mai complete posibil (a se vedea în special Hotărârea da Silva Martins, citată anterior, punctul 70 și jurisprudența citată).

54 În această privință, este de asemenea important de amintit că din primul considerent al Regulamentului nr. 1408/71 reiese că acesta urmărește să contribuie la îmbunătățirea nivelului de viață și a condițiilor de angajare a lucrătorilor migranți.

55 Or, în acest context, Curtea a statuat că aceasta ar presupune atât depășirea obiectivului Regulamentului nr. 1408/71 și a scopurilor și cadrului articolului 48 TFUE, cât și interpretarea acestui regulament în sensul că ar interzice unui stat membru să acorde lucrătorilor și membrilor familiilor lor o protecție socială mai largă decât cea care izvorăște din aplicarea regulamentului menționat (Hotărârea din 16 iulie 2009, von Chamier-Glisczinski, C-208/07, Rep., p. I-6095, punctul 56).

56 Astfel, reglementarea Uniunii în materia coordonării legislațiilor naționale privind securitatea socială, ținând seama în special de obiectivele care stau la baza acesteia, nu poate, în afara cazului în care există o excepție explicită conformă cu obiectivele respective, să fie aplicată astfel încât să priveze lucrătorii migranți sau avânzii cauză ai acestora de beneficiul prestațiilor acordate numai în temeiul legislației unui stat membru (a se vedea în special Hotărârea da Silva Martins, citată anterior, punctul 75).

57 Având în vedere aceste elemente, trebuie să se constate că nu poate fi exclusă o interpretare a articolului 14 alineatul (1) litera (a) și a articolului 14a alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 1408/71 care permite unui stat membru să acorde prestații familiale într-o situație precum cele din acțiunile principale, în care lucrătorul migrant nici nu a pierdut beneficiul prestațiilor de securitate socială, nici nu a suportat o reducere a cuantumului acestora ca urmare a faptului că și-a exercitat dreptul la libera circulație, din moment ce și-a păstrat dreptul la prestații familiale de aceeași natură în statul membru competent, întrucât o asemenea interpretare este de natură să contribuie la îmbunătățirea nivelului de viață și a condițiilor de angajare a lucrătorilor migranți, acordându-le o protecție socială mai extinsă decât cea care decurge din aplicarea regulamentului menționat, și contribuie astfel la finalitatea acestor dispoziții, care constă în facilitarea liberei circulații a lucrătorilor.

58 În al doilea rând, în ceea ce privește referirile din Hotărârea Bosmann, citată anterior, la reședința lucrătorului migrant pe teritoriul statului membru necompetent a cărui prestație familială se solicită, acestea se explică prin împrejurarea că, în cauza care a determinat pronunțarea hotărârii menționate, reclamanta din acțiunea principală avea dreptul la prestația respectivă în temeiul simplului fapt că avea reședința în acest stat potrivit articolului 62 alineatul (1) din EStG, fără ca această dispoziție să subordoneze dreptul menționat unor condiții de angajare sau de asigurare.

59 Prin urmare, este vorba despre referiri la temeiul dreptului la prestația familială în cauză în legislația națională a statului membru respectiv și, în special, la factorul de legătură privind reședința menționat în aceasta.

60 Totuși, articolul 62 alineatul (1) din EStG prevede că are de asemenea dreptul la prestația pentru copii orice persoană care, fără a avea domiciliul sau reședința obișnuită pe teritoriul național, a fost supusă integral impozitului pe venit sau a fost tratată ca atare.

61 Acest al doilea factor de legătură este în discuție în prezentele acțiuni principale.

62 Or, în măsura în care, în temeiul dreptului național, cei doi factori de legătură menționați la articolul 62 alineatul (1) din EStG constituie ca atare temeiul dreptului la prestația pentru copii, ceea ce revine instanței de trimitere să verifice, referirea din Hotărârea Bosmann, citată anterior, la factorul de legătură privind reședința lucrătorului migrant nu poate implica faptul că un stat membru care nu este statul competent conform dispozițiilor titlului II din Regulamentul nr. 1408/71 poate acorda o prestație familială numai dacă dreptul în cauză este invocat în temeiul acestui factor de legătură și că această posibilitate ar fi, în schimb, exclusă într-o situație în care ar fi aplicabil factorul de legătură alternativ.

63 În acest context, instanța de trimitere solicită de asemenea să se stabilească pertinența împrejurării că, în situațiile din acțiunile principale, spre deosebire de situația în discuție în cauza care a determinat pronunțarea Hotărârii Bosmann, citată anterior, copilul nu are reședința pe teritoriul statului membru necompetent în care se solicită o prestație pentru el.

64 În această privință, trebuie să se constate că în Hotărârea Bosmann, citată anterior, Curtea nu se referă la existența, în situația respectivă, a acestui element de legătură cu teritoriul statului membru necompetent pentru a întemeia concluzia că acest stat are posibilitatea de a acorda prestații familiale.

65 În sfârșit, trebuie să se constate că, desigur, într-o situație precum cea în discuție în cauza care a determinat pronunțarea Hotărârii Bosmann, citată anterior, reședința lucrătorului migrant și cea a copilului pe teritoriul statului membru necompetent constituiau elemente de legătură precise și deosebit de restrânse, având în vedere mai ales natura prestației în cauză.

66 În prezentele acțiuni principale, legătura situațiilor în cauză cu teritoriul statului membru necompetent ale cărui prestații familiale se solicită constă în supunerea integrală la impozit în ceea ce privește veniturile rezultate din munca temporară prestată în acest stat membru. O astfel de legătură se întemeiază pe un criteriu precis și poate fi considerată ca fiind suficient de strânsă, având în vedere inclusiv faptul că prestația familială solicitată este finanțată din venituri fiscale.

67 În aceste împrejurări, nu rezultă că, în situațiile din acțiunile principale, acordarea acestei prestații, care nu este subordonată unor condiții de angajare sau de asigurare, este de natură să afecteze în mod disproporționat previzibilitatea și efectivitatea aplicării dispozițiilor de coordonare ale Regulamentului nr. 1408/71, cerințe referitoare la securitatea juridică prin care se protejează inclusiv interesele lucrătorilor migranți și la care contribuie de altfel principiul, amintit la punctul 41 din prezenta hotărâre, care constă în aplicabilitatea în principiu exclusivă a legislației statului membru desemnat ca stat competent conform acestor dispoziții.

68 Având în vedere considerațiile care precedă, trebuie să se răspundă la întrebarea unică din cauza C-611/10 și la primele două întrebări din cauza C-612/10 că articolul 14 alineatul (1) litera (a) și articolul 14a alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 1408/71 trebuie interpretate în sensul că nu se opun ca un stat membru care nu este desemnat, conform acestor dispoziții, ca stat competent să acorde prestații pentru copii în conformitate cu dreptul său național unui lucrător migrant care prestează o muncă temporară pe teritoriul său în împrejurări precum cele în cauză în acțiunile principale, inclusiv dacă se constată, în primul rând, că lucrătorul în cauză nu a suportat niciun dezavantaj pe plan juridic în urma exercitării dreptului său la libera circulație, din moment ce și-a păstrat dreptul la prestații familiale de aceeași natură în statul membru competent, și, în al doilea rând, că nici acest lucrător, nici copilul pentru care se solicită prestația menționată nu au reședința obișnuită pe teritoriul statului membru în care a fost prestată munca temporară.

Cu privire la a treia și la a patra întrebare din cauza C-612/10

69 Prin intermediul celei de a treia și al celei de a patra întrebări din cauza C-612/10, care trebuie analizate împreună, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă dreptul Uniunii, în special regulile privind prevenirea cumulului prevăzute la articolul 76 din Regulamentul nr. 1408/71 și la articolul 10 din Regulamentul nr. 547/72, normele tratatului în domeniul liberei circulații a lucrătorilor și principiul

interzicerii discriminării, trebuie interpretat în sensul că se opune, într-o situație precum cea în cauză în acțiunea principală, aplicării unei norme de drept național precum cea care rezultă din articolul 65 din EStG, care exclude dreptul la prestațiile pentru copii în cazul în care o prestație comparabilă trebuie plătită într-un alt stat sau ar trebui plătită dacă s-ar formula o cerere în acest sens.

70 În această privință, din moment ce din analiza primelor două întrebări în cauza C-612/10 reiese că articolul 14 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 1408/71 trebuie interpretat în sensul că, într-o situație precum cea în cauză în acțiunea principală, Republica Federală Germania, care nu este statul competent conform acestei dispoziții, are posibilitatea, dar nu obligația, de a acorda prestații pentru copii în conformitate cu dreptul său național unui lucrător detașat care prestează o muncă temporară pe teritoriul său, acest stat trebuie, în principiu, să poată de asemenea decide, astfel cum a arătat instanța de trimitere, dacă și, eventual, în ce mod intenționează să țină seama de împrejurarea că în statul membru competent conform dispoziției menționate, în speță Republica Polonă, există un drept la o prestație comparabilă.

71 Totuși, dacă, într-o situație precum cea în cauză în acțiunea principală, legislația unui stat membru necompetent prevede un drept la o prestație familială care conferă o protecție socială suplimentară lucrătorului migrant ca urmare a faptului că acesta a fost supus integral impozitului pe venit în statul în cauză sau a fost tratat ca atare în perioada în care a prestat o muncă în statul respectiv, eventualele reguli privind prevenirea cumulului prevăzute de legislația menționată, precum cele care decurg din articolul 65 din EStG, nu pot fi aplicate dacă se constată că această aplicare este contrară dreptului Uniunii.

72 Astfel, în Hotărârea Schwemmer, citată anterior, la care se referă recurenții din acțiunile principale, Curtea a statuat că, în situația în cauză în acțiunea principală, regula privind prevenirea cumulului prevăzută la articolul 10 din Regulamentul nr. 574/72 trebuia interpretată în sensul că dreptul la prestația pentru copii datorată în temeiul dreptului german nu putea fi parțial suspendată în temeiul articolului 65 alineatul (1) din EStG până la concurența sumei care ar fi putut fi încasată în Elveția.

73 Cu toate acestea, trebuie să se constate că situația în cauză în acțiunea principală nu intră sub incidența regulii menționate privind prevenirea cumulului, nici de altfel a celei prevăzute la articolul 76 din Regulamentul nr. 1408/71, din moment ce nu privește o ipoteză de cumul al unor drepturi prevăzute de legislația statului membru de reședință al copilului în cauză cu cele care decurg din legislația statului membru al locului de muncă, desemnat ca stat competent conform regulamentului menționat (a se vedea în acest sens Hotărârile citate anterior, Bosmann, punctul 24, și Schwemmer, punctele 43 și 51).

74 Astfel, în acțiunea principală, Republica Polonă este în același timp statul membru de reședință al copilului în cauză și statul membru al locului de muncă al lucrătorului detașat care este desemnat ca stat competent conform articolului 14 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 1408/71, respectiv statul membru pe teritoriul căruia are sediul societatea pentru care acesta lucrează în mod obișnuit.

75 În consecință, regulile privind prevenirea cumulului prevăzute la articolul 76 din Regulamentul nr. 1408/71 și la articolul 10 din Regulamentul nr. 574/72 nu se pot opune, în speță, excluderii dreptului la o prestație pentru copii în temeiul unei norme naționale privind prevenirea cumulului precum cea care rezultă din articolul 65 din EStG.

76 Cu toate acestea, aplicarea unei astfel de norme de drept național privind prevenirea cumulului într-o cauză precum cea din acțiunea principală, în măsura în care nu pare să implice, astfel cum reiese din dosarul prezentat Curții, o diminuare a cuantumului prestației până la concurența celui al unei prestații comparabile încasate într-un alt stat, ci excluderea de la această prestație, este de natură să constituie un dezavantaj important care afectează în realitate un număr mult mai mare de lucrători migranți decât de lucrători stabili care și-au desfășurat toate activitățile în statul membru în cauză, ceea ce revine instanței de trimitere să verifice.

77 Astfel, îndeosebi lucrătorii migranți sunt cei care pot beneficia, de altfel pentru cuantumuri potențial foarte diferite, de prestații comparabile într-un alt stat, în special în statul membru din care provin.

78 Un astfel de dezavantaj pare cu atât mai puțin justificat cu cât prestația în discuție în acțiunea principală este finanțată din venituri fiscale și cu cât, potrivit legislației naționale în cauză, recurentul din acțiunea principală are dreptul la această prestație ca urmare a faptului că a fost supus integral impozitului pe venit în Germania.

79 În această privință, trebuie amintit că Curtea a statuat deja că obiectivul articolelor 45 TFUE și 48 TFUE nu ar fi atins dacă, în urma exercitării dreptului lor la libera circulație, lucrătorii migranți ar trebui să piardă avantajele de securitate socială care le sunt asigurate numai de legislația unui stat membru (a se vedea în acest sens Hotărârea da Silva Martins, citată anterior, punctul 74 și jurisprudența citată).

80 Din jurisprudența Curții reiese de asemenea că articolele 45 TFUE-48 TFUE, precum și Regulamentul nr. 1408/71, adoptat pentru punerea în aplicare a acestora, au ca obiect în special să evite ca un lucrător care a făcut uz de dreptul său la libera circulație să fie, fără o justificare obiectivă, tratat mai defavorabil decât cel a cărui întreagă carieră s-a desfășurat într-un singur stat membru (a se vedea în acest sens Hotărârea da Silva Martins, citată anterior, punctul 76 și jurisprudența citată).

81 În consecință, dezavantajul menționat la punctul 76 din prezenta hotărâre, chiar dacă se poate explica prin disparitățile legislațiilor statelor membre în domeniul securității sociale, care subzistă în pofida existenței dispozițiilor de coordonare prevăzute de dreptul Uniunii, este contrar cerințelor dreptului primar al Uniunii în domeniul liberei circulații a lucrătorilor (a se vedea în special prin analogie Hotărârea da Silva Martins, citată anterior, punctele 72 și 73, precum și jurisprudența citată).

82 Această concluzie nu poate fi repusă în discuție de obiectivul articolului 14 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 1408/71, care, potrivit jurisprudenței Curții și astfel cum a amintit instanța de trimitere, constă în promovarea liberei prestări a serviciilor, evitând ca o întreprindere care are sediul pe teritoriul unui stat membru să fie obligată să își afilieze lucrătorii, care se supun în mod normal legislației privind securitatea socială din acest stat, la regimul de securitate socială al unui alt stat membru atunci când ar fi trimiși să desfășoare activități limitate în timp, ceea ce ar face mai complicată exercitarea acestei libertăți fundamentale de către o astfel de întreprindere (a se vedea în acest sens în special Hotărârea din 10 februarie 2000, FTS, C-202/97, Rec., p. I-883, punctele 28 și 29).

83 În această privință, trebuie să se constate că excluderea de la beneficiul prestației pentru copii care rezultă în urma aplicării în situația în cauză în acțiunea principală a unei norme naționale privind prevenirea cumulului precum cea care rezultă din articolul 65 din EStG nu urmărește să evite cheltuielile și complicațiile administrative pe care le-ar putea implica o schimbare a legislației naționale aplicabile pentru întreprinderile din alte state membre care detașează lucrători în Germania.

84 Astfel, este cert că prestația în cauză în acțiunea principală se acordă fără ca întreprinderile de care aparțin acești lucrători să fie obligate să contribuie la finanțarea prestației respective și fără să le fie impuse formalități administrative în acest context.

85 Prin urmare, trebuie să se răspundă la a treia și la a patra întrebare din cauza C-612/10 că normele tratatului în domeniul liberei circulații a lucrătorilor trebuie interpretate în sensul că se opun, într-o situație precum cea în cauză în acțiunea principală, aplicării unei norme de drept național precum cea care rezultă din articolul 65 din EStG, în măsura în care aceasta nu implică o diminuare a cuantumului prestației până la concurența celui al unei prestații comparabile încasate într-un alt stat, ci excluderea acestei prestații.

Cu privire la cheltuielile de judecată

86 Întrucât, în privința părților din acțiunea principală, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Marea Cameră) declară:

1) **Articolul 14 alineatul (1) litera (a) și articolul 14a alineatul (1) litera (a) din Regulamentul (CEE) nr. 1408/71 al Consiliului din 14 iunie 1971 privind aplicarea regimurilor de securitate socială în raport cu lucrătorii salariați, cu lucrătorii care desfășoară activități independente și cu membrii familiilor acestora care se deplasează în cadrul Comunității, în versiunea modificată și actualizată prin Regulamentul (CE) nr. 118/97 al Consiliului din 2 decembrie 1996, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 647/2005 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 aprilie 2005, trebuie interpretate în sensul că nu se opun ca un stat membru care nu este desemnat, conform acestor dispoziții, ca stat competent să acorde prestații pentru copii în conformitate cu dreptul său național unui lucrător migrant care prestează o muncă temporară pe teritoriul său în împrejurări precum cele în cauză în acțiunile principale, inclusiv dacă se constată, în primul rând, că lucrătorul în cauză nu a suportat niciun dezavantaj pe plan juridic în urma exercitării dreptului său la libera circulație, din moment ce și-a păstrat dreptul la prestații familiale de aceeași natură în statul membru competent, și, în al doilea rând, că nici acest lucrător, nici copilul pentru care se solicită prestația menționată nu au reședința obișnuită pe teritoriul statului membru în care a fost prestată munca temporară.**

2) **Normele Tratatului FUE în domeniul liberei circulații a lucrătorilor trebuie interpretate în sensul că se opun, într-o situație precum cea în cauză în acțiunea principală, aplicării unei norme de drept național precum cea care rezultă din articolul 65 din Legea privind impozitul pe venit (Einkommensteuergesetz), în măsura în care aceasta nu implică o diminuare a cuantumului prestației până la concurența celui al unei prestații comparabile încasate într-un alt stat, ci excluderea acestei prestații.**

Semnături